

Πρός
Τό πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας
Ἀγαπητοί Πατέρες καί Ἀδελφοί
Ὅσιώτατες Ἀδελφές
Χαίρετε ἐν Κυρίῳ

Δοξολογία - Ὑποδοχή - Ὑψωση

Μέ τρεῖς τρόπους μᾶς ἐπισημαίνει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας μέ τήν ὕμνολογία της γιά τήν μεγάλη Δεσποτική ἐορτή νά ἐορτάσουμε τήν γέννηση τοῦ Θεανθρώπου καί Λυτρωτοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε. Χριστὸς ἐξ οὐρανοῦ
ἀπαντήσατε. Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε».

«Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε»

Στίς πανηγύρεις τῆς Ἐκκλησίας μας δοξολογοῦμε τόν Θεό γιά τά θαυμαστά καί μεγαλειώδη ἔργα πού πραγματοποίησε γιά μᾶς. Ἡ Ἐκκλησία σήμερα ὑπενθυμίζει, πανηγυρικά ὅτι «ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξ-πέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν» (Πρὸς Γαλάτας δ', 5).

Δηλαδή: «Όταν όμως έφτασε η ώρα πού είχε καθορίσει ο Θεός, απέστειλε τόν Υιό του. Γεννήθηκε από μία γυναίκα και υποτάχτηκε στόν νόμο, για να εξαγοράσει τούς υπόδουλους στόν νόμο τής αμαρτίας, για να γίνουμε παιδιά του Θεού».

Ο απόστολος Παῦλος στο χωρίο αυτό αναφέρεται στην αιτία τής χαρᾶς πού εἶναι οἱ δύο σκοποὶ τής σαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ α'. «ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον εξαγοράσῃ» καὶ β'. «ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν».

Ο κατὰ φύσιν Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸς ἐνηνθρώπησε, ταπεινώθηκε καὶ ἔγινε ἄνθρωπος ὁμοιοπαθὴς μέ ἡμᾶς για να μᾶς καταστήσει υἱούς τοῦ Θεοῦ κατὰ χάριν: «ἐπτώχευσεν πλούσιος ὧν, ἵνα ὑμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσωμεν» (Πρὸς Κορινθίους Β', η', 9). Μέ τὴν ἐκούσια ταπείνωσή Του μᾶς ἀπελευθέρωσε ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ νόμου τοῦ θανάτου καὶ τῶν αμαρτιῶν μας. Ἦλθε για να ἄρει τίς συνέπειες τής παρακοῆς μας ἐκ τής παραβάσεως τής ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, πρῶτα τής ἠθικῆς, ἀφοῦ διὰ τής παραβάσεως τοῦ ἐνός κατεστάθημεν οἱ πάντες ἀμαρτωλοί καὶ ἐν συνεχείᾳ τής ὄντολογικῆς, ἀφοῦ οἱ πάντες ἠχρεώθησαν καὶ ἐξέπεσαν τής Χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Ὑψηγορεῖ ὁ κορυφαῖος θεολόγος, ἀπόστολος Παῦλος στὴν Πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή του αὐτὴ τὴν ἀλήθεια τής Ἐκκλησίας ἀντιπαραβάλλοντας τόν Ἰησοῦν Χριστόν πρὸς τόν Ἀδάμ.

«Διὰ τοῦτο ὥσπερ δι' ἐνὸς ἀνθρώπου ἡ αμαρτία εἰς τὸν κόσμον εἰσῆλθε καὶ διὰ τής αμαρτίας ὁ θάνατος, καὶ οὕτως εἰς πάντας ἀνθρώπους ὁ θάνατος διῆλθεν, ἐφ' ᾧ πάντες ἥμαρτον· Ἀχρι γὰρ νόμου αμαρτία ἦν ἐν κόσμῳ, αμαρτία δὲ οὐκ ἔλλογεῖται μὴ ὄντος νόμου· Ἀλλ' ἐβασίλευσεν ὁ θάνατος ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι Μωϋσέως καὶ ἐπὶ τοὺς μὴ ἀμαρτήσαντας ἐπὶ τῷ ὁμοιώματι τής παραβάσεως Ἀδάμ, ὅς ἐστι τύπος τοῦ μέλλοντος. Ἀλλ' οὐχ ὡς τὸ παράπτωμα, οὕτω

καὶ τὸ χάρισμα. εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἐνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον, πολλῶ μᾶλλον ἢ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δωρεὰ ἐν χάριτι τῇ τοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς πολλοὺς ἐπερίσσευσε. καὶ οὐχ ὡς δι' ἐνὸς ἀμαρτήσαντος τὸ δώρημα· τὸ μὲν γὰρ κρῖμα ἐξ ἐνὸς εἰς κατάκριμα, τὸ δὲ χάρισμα ἐκ πολλῶν παραπτωμάτων εἰς δικαίωμα. Εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἐνὸς παραπτώματι ὁ θάνατος ἐβασίλευσε διὰ τοῦ ἐνός, πολλῶ μᾶλλον οἱ τὴν περισσεῖαν τῆς χάριτος καὶ τῆς δωρεᾶς τῆς δικαιοσύνης λαμβάνοντες ἐν ζωῇ βασιλεύσουσι διὰ τοῦ ἐνός Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄρα οὖν ὡς δι' ἐνὸς παραπτώματος εἰς πάντας ἀνθρώπους εἰς κατάκριμα, οὕτω καὶ δι' ἐνός δικαιώματος εἰς πάντας ἀνθρώπους εἰς δικαίωσιν ζωῆς. Ὡσπερ γὰρ διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἐνός ἀνθρώπου ἀμαρτωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολλοί, οὕτω καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἐνός δίκαιοι κατασταθήσονται οἱ πολλοί» (Πρὸς Ῥωμαίους ε', 12-19).

Δηλαδή: «Μέσω ἐνός ἀνθρώπου μπήκε στὸν κόσμον ἡ ἀμαρτία καὶ μέσω τῆς ἀμαρτίας ὁ θάνατος. Ἔτσι ἐξαπλώθηκε ὁ θάνατος σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, γιατί ὅλοι ἀμάρτησαν. Ἡ ἀμαρτία ὑπῆρχε στὸν κόσμον καὶ πρὶν νὰ δοθεῖ ὁ νόμος, τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Μωϋσέως χωρὶς ὅμως τὸν νόμο δὲ μπορούσε νὰ θεωρηθεῖ ὡς ἀμαρτία ἢ παράβαση τῶν ἐντολῶν του. Ὡστόσο, ὁ θάνατος κυριάρχησε σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀπὸ τὸν Ἀδάμ ὡς τὸν Μωυσή, ἀκόμα καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ δὲν ἀμάρτησαν ὅπως ὁ Ἀδάμ, ποὺ παράκουσε μία ρητὴ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἀδάμ ἦταν προτύπωση τοῦ μελλοντικοῦ γενάρχη. Ἡ χάρις ὅμως τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔφερε ὁ Χριστός, δὲ συγκρίνεται μὲ τὴν παράβαση τοῦ Ἀδάμ. Γιατί ἐάν ἡ παράβαση ἐνός ἀνθρώπου εἶχε σὰν συνέπεια τὸν θάνατο ὅλων, πολὺ περισσότερο ἢ χάρις ποὺ μᾶς δώρισε, ἡ πλούσια δωρεὰ τῆς χάρις ποὺ ἔφερε στὸν κόσμον ὁ ἕνας ἄνθρωπος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, πλημύρισε ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα. Δὲ συγκρίνεται ἡ πλού-

σια δωρεά τοῦ Χριστοῦ μέ τό κακό πού ἔκανε ἡ ἁμαρτία ενός ἀνθρώπου. Γιατί ἡ ἀπόφαση γιά τό ἕνα παράπτωμα ἦταν καταδικαστική, ἐνῶ ἡ χαριστική πράξη γιά τά πολλά παραπτώματα ὁδήγησε στήν ἀθώωση. Ἐφτασε, λοιπόν, τό παράπτωμα ενός ἀνθρώπου γιά νά κυριαρχήσει ὁ θάνατος σ' ὅλον τόν κόσμο, ἐξαιτίας ενός ἀνθρώπου. Τό ἴδιο, κι ἀκόμα περισσότερο, ὁ ἕνας Ἰησοῦς Χριστός θά γίνεῖ ἡ αἰτία νά κυριαρχήσουν μέσα στήν ἀληθινή ζωὴ ὅσοι ἀποδέχονται τήν ἄφθονη χάρη τοῦ Θεοῦ καί τή δωρεά τῆς λυτρώσεως. Τό συμπέρασμα εἶναι πώς, ὅπως τό ἕνα παράπτωμα ἐγίνε αἰτία καταδίκης ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἔτσι καί τό σωτήριο ἔργο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγίνε αἰτία σωτηρίας καί ζωῆς γιά ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Κι' ὅπως ἡ παρακοή τοῦ ενός ἀνθρώπου, δηλαδή τοῦ Ἀδάμ, ἔκανε ὅλη τήν ἀνθρωπότητα ἁμαρτωλή, ἔτσι καί μέ τήν ὑπακοή τοῦ ενός, δηλαδή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ θά ἀναγνωριστοῦν ὅλοι δίκαιοι ἀπό τόν Θεό».

Ἡ Γραφή, διακηρύσσει, ὅτι τό δύσκολο ἔργο τῆς σωτηρίας μας ἐπετεύχθη ἀποκλειστικῶς ἀπό τόν Θεό ἐξ ἀγάπης καί φιλανθρωπίας ὅπως προφητικά ἀναγγέλει ὁ Ἡσαΐας: «ἐγένετο αὐτοῖς εἰς σωτηρίαν ἐκ πάσης θλίψεως οὐ πρέσβυς οὐδὲ ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς κύριος ἔσωσεν αὐτοὺς διὰ τὸ ἀγαπᾶν αὐτοὺς καί φεῖδεσθαι αὐτῶν αὐτὸς ἐλυτρώσατο αὐτοὺς καί ἀνέλαβεν αὐτοὺς καί ὕψωσεν αὐτοὺς πάσας τὰς ἡμέρας τοῦ αἰῶνος» (Ἡσαΐου ξγ', 8-9).

Δηλαδή: «Καί ἐπιτεύχθηκε γιά τοὺς ἀνθρώπους σωτηρία ἀπὸ κάθε θλίψη» δέν ἦταν ὅμως οὔτε ἄνθρωπος οὔτε ἄγγελος, ἀλλὰ ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος πού τοὺς ἔσωσε ἐπειδὴ τοὺς ἀγαποῦσε καί ἐνδιαφερόταν γι' αὐτοὺς καθὼς τοὺς λύτρωσε, τοὺς ἀνέλαβε καί τοὺς ὕψωσε ὅλες τίς ἡμέρες τοῦ αἰῶνα».

Ἐμβαθύνοντας οἱ Πατέρες καί θεοφόροι Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας στήν ἀπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ διατυπώνουν τοὺς ἐξῆς δύο λόγους,

α'. ἡ σωτηρία μας, ἡ ἀπελευθέρωσή μας, δηλαδή ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς φθορᾶς πού εἶναι δυσβάστακτη συνέπεια τῶν ἁμαρτιῶν μας ἦταν ἀδύνατη νά γίνει ἀπὸ ἄνθρωπο, ἐφόσον οὐδεὶς ἀναμάρτητος. Πῶς ἦταν ἐπομένως δυνατό νά νικήσει ὁ ἄνθρωπος τὴν δύναμη τῆς ἁμαρτίας καὶ νά ἀπελευθερωθεῖ ἀπὸ αὐτὴ ἐφ' ὅσον ἦταν ὑποτεταγμένος σ'αὐτή; Ὁ Θεός πάλι ὡς ἀναμάρτητος δέν ὑποχρεοῦτο νά ἀγωνισθεῖ. Δέν τὸν ἀφεῶρα

β'. ἡ περιπέτεια τοῦ ἀνθρώπου πολλῶ δέ μᾶλλον πού ὁ ἄνθρωπος ἦταν παραβάτης τῶν ἐντολῶν Του, ἂν καὶ ἦταν ἀνώτερος τῶν νοημάτων τῆς φθορᾶς, ὥστόσο ὅμως ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ νά ἐλευθερώσει τὸ ἀνθρώπινο γένος ἀπὸ τοὺς νόμους αὐτοῦς.

Αὐτὰ δείχνουν τὴν σοφία, τὴν ἀγάπη, τὴν δικαιοσύνη καὶ τὴν φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ συντριβέν ἀπὸ τὸν διάβολο δημιούργημά Του δέν τὸ ἐγκατέλειψε, ἀλλὰ τὸ ἀνακαίνισε καὶ τὸ ἀποκατέστησε.

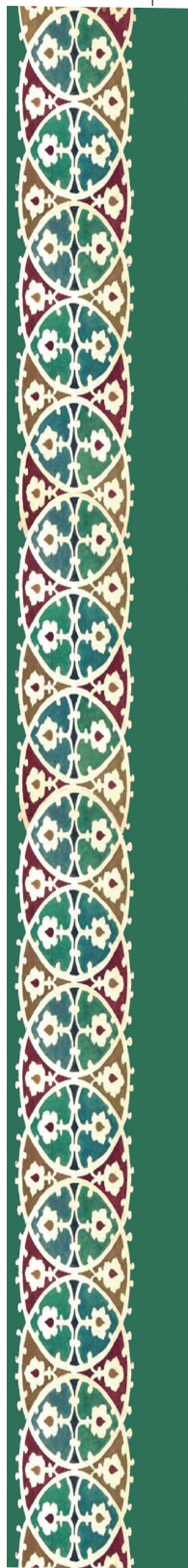
«Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε»

Ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς κατῆλθε ἐξ οὐρανοῦ ἀποδεικνύει πόθεν ἐκ τῆς ἁμαρτίας ἐξεπέσαμεν καὶ ὅτι, ἐνῶ οἱ Χριστιανοὶ ζοῦμε ἐντὸς τοῦ κόσμου, ὀφείλουμε νά μὴν ἀνήκουμε στὸν κόσμο, ὅπως Ἐκεῖνος: «ὕμεῖς ἐκ τῶν κάτω ἐστέ, ἐγὼ ἐκ τῶν ἄνω εἰμί· ὑμεῖς ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἐστέ, ἐγὼ οὐκ εἰμί ἐκ τοῦ κόσμου τούτου» (Ἰωάννου η', 23).

Δηλαδή: «Ἐσεῖς κατάγεστε ἀπὸ δῶ κάτω, ἐνῶ ἐγὼ κατὰγομαι ἀπὸ πάνω· ἐσεῖς προέρχεστε ἀπὸ αὐτόν ἐδῶ τὸν κόσμο, ἐνῶ ἐγὼ δέν προέρχομαι ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτόν».

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος σημειώνει τὴν ἐσχατολογικὴ προοπτικὴ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, ὅτι:

«Οὐ γὰρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» (Πρὸς Ἑβραίους ιγ', 14).

Δηλαδή: «Γιατί δέν ἔχουμε ἐδῶ μόνιμη πολιτεία, ἀλλά λαχταροῦμε τή μελλοντική».

Ἄν καί οἱ Ἰουδαῖοι ἀνέμεναν τόν Μεσσία καί προετοιμάσθηκαν ἀπό τούς Προφῆτες γιά τήν ἔλευσί Του, ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης διαπιστώνει ὅτι ὁ Χριστός «εἰς τὰ ἴδια ἦλθεν καί οἱ ἴδιοι αὐτόν οὐ παρέλαβον» (Ἰωάννου α', 11). Ὅταν, δηλαδή, ἦλθε οἱ Ἰουδαῖοι δέν Τόν ἀποδέχθηκαν, Τόν ἀπέρριψαν καί Τόν θανάτωσαν ὡς κακοῦργον.

Ἡ ἀπόρριψη ὅμως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῆς πίστεως στό πρόσωπό Του, στήν διδαχή Του καί στό ἔργο Του δέν εἶναι ἄνευ συνεπειῶν, ὅπως ἐπεσήμανε ὁ Κύριός μας στούς Ἰουδαίους «ἰδοῦ ἀφίεται ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος» (Ματθαίου κγ', 38). Ὁ Θεός ὅταν περιφρονεῖται καί ἀπορρίπτεται ἐγκαταλείπει τόν ἄνθρωπο.

Ὅσοι ἐγκαταλείπουν καί ἀρνοῦνται τόν Θεό ζοῦν ἀπελπισμένοι καί θά ἀπορριφθοῦν στά αἰῶνια ἀπορρίμματα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Θά ἀποκλεισθοῦν ἀπό τήν κοινωνία μαζί Του καί τήν συμμετοχή στά αἰῶνια ἀγαθά. Ὁ Θεός Πατέρας ὅμως «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α' Προς Τιμόθεον β', 4). Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐπισημαίνει στούς Ἰουδαίους πού ἀρνήθηκαν τόν Μεσσία παρά τίς σωτήριες ἐπεμβάσεις τοῦ Θεοῦ ὅτι τελικῶς θά ἀποκλεισθοῦν ἔνεκα τῆς ἀπιστίας τους:

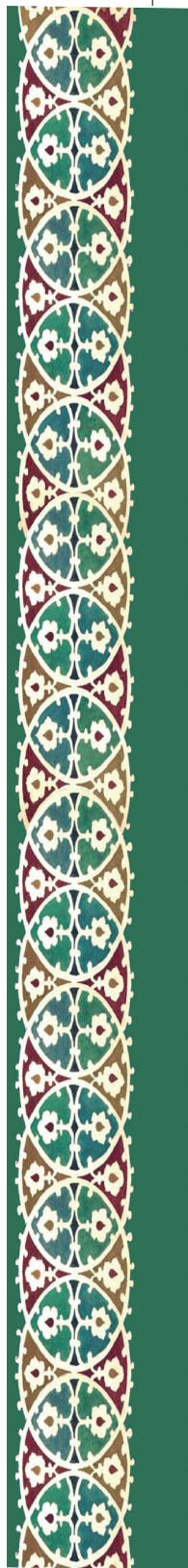
«Φοβηθῶμεν οὖν μή ποτε, καταλειπομένης ἐπαγγελίας εἰσελθεῖν εἰς τήν κατάπαυσιν αὐτοῦ, δοκῇ τις ἐξ ὑμῶν ὑστερηκέναι. Καί γάρ ἐσμεν εὐηγγελισμένοι, καθάπερ κακεῖνοι· ἀλλ' οὐκ ὠφέλησεν ὁ λόγος τῆς ἀκοῆς ἐκείνους μή συγκεκραμένους τῇ πίστει τοῖς ἀκούσασιν. Εἰσερχόμεθα γάρ εἰς τήν κατάπαυσιν οἱ πιστεύσαντες, καθὼς εἴρηκεν· ὡς ὤμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μου, εἰ εἰσελεύσονται εἰς τήν κατάπαυσίν μου· καίτοι τῶν ἔργων ἀπό καταβολῆς κόσμου γενηθέντων. Εἶρηκε γάρ που περὶ τῆς ἐβδόμης οὕτω· καί κατέπαυσεν ὁ Θεός ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ ἀπὸ πάντων

τῶν ἔργων αὐτοῦ· καὶ ἐν τούτῳ πάλιν· εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν κατάπαυσίν μου. Ἐπεὶ οὖν ἀπολείπεται τινὰς εἰσελθεῖν εἰς αὐτήν, καὶ οἱ πρότερον εὐαγγελισθέντες οὐκ εἰσῆλθον δι' ἀπειθειαν, πάλιν τινὰ ὀρίζει ἡμέραν, σήμερον, ἐν Δαυῖδ λέγων, μετὰ τοσοῦτον χρόνον, καθὼς εἴρηται· σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν. εἰ γὰρ αὐτοὺς Ἰησοὺς κατέπαυσεν, οὐκ ἂν περὶ ἄλλης ἐλάλει μετὰ ταῦτα ἡμέρας· ἄρα ἀπολείπεται σαββατισμὸς τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ. Ὁ γὰρ εἰσελθὼν εἰς τὴν κατάπαυσιν αὐτοῦ καὶ αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὥσπερ ἀπὸ τῶν ιδίων ὁ Θεός. Σπουδάσωμεν οὖν εἰσελθεῖν εἰς ἐκείνην τὴν κατάπαυσιν, ἵνα μὴ ἐν τῷ αὐτῷ τις ὑποδείγματι πέσῃ τῆς ἀπειθείας» (Πρὸς Ἑβραίους δ', 1-11).

Δηλαδή: «Ἡ ὑπόσχεση ὅτι θά μπορούμε στὸν τόπο, πού ἐτοίμασε ὁ Θεός γιὰ ἀνάπαυση, ἰσχύει ἀκόμη. Ἄς προσέξουμε, λοιπόν, μήπως κανεῖς ἀπὸ σὰς βρεθεῖς ἀπ' ἔξω. Γιατί κι ἐμεῖς ἀκούσαμε τὴ χαρμόσυνη εἶδηση, ὅπως κι ἐκεῖνοι στήν ἔρημο. Ἐκείνους ὅμως δέν τοὺς ὠφέλησε τό ἄκουσμα αὐτῆς τῆς εἶδησης, γιατί δέν ἀποδέχτηκαν μέ πίστη αὐτά πού ἄκουσαν. Ἐνῶ ἐμεῖς πού πιστέψαμε θά μπορούμε στὸν τόπο τῆς ἀνάπαυσης, ὅχι ὅπως ἐκεῖνοι γιὰ τοὺς ὁποίους λέει ἡ Γραφή: Μές στήν ὀργή μου ὀρκίστηκα; «ποτέ νά μὴν μποῦν στή γῆ τῆς ἀνάπαυσης πού τοὺς ἐτοίμασα». Κι αὐτό, παρ' ὅλο πού τό ἔργο τοῦ Θεοῦ εἶχε ὀλοκληρωθεῖ ἀπὸ τότε πού δημιούργησε τὸν κόσμον. Γιατί κάπου στή Γραφή λέει γιὰ τὴν ἑβδομὴ μέρα τό ἑξῆς: καὶ τὴν ἑβδομὴ μέρα σταμάτησε ὁ Θεός κάθε ἔργο του κι ἀναπαύτηκε. Καί στό σημεῖο πού ἀναφέραμε: Ποτέ δέ θά μποῦν στή γῆ τῆς ἀνάπαυσης πού τοὺς ἐτοίμασα. Ἐπειδὴ λοιπόν ἀπομένει ἀκόμα νά μποῦν μερικοὶ σ' αὐτήν, κι ἀφοῦ ἐκεῖνοι πού ἄκουσαν τότε τὴ χαρμόσυνη εἶδηση δέν μπῆκαν ἐξαιτίας τῆς ἀπιστίας τους, γι' αὐτό ὁ Θεός ὀρίζει πάλι κάποια μέρα πού τὴν ὀνομάζει «σήμερα», γιὰ τὴν ὁποία ὁ Δαβὶδ πολλὰ

χρόνια αργότερα είπε, όπως αναφέρει η Γραφή: Σήμερα, αν ακούσετε τη φωνή του Θεού, μη γίνετε σκληρόκαρδοι. Αν, λοιπόν, ο Ίησοῦς του Ναυῆ, είχε οδηγήσει εκείνους στον τόπο της ανάπαυσης, δέ θα ἔκανε λόγο ο Θεός για ἄλλη μεταγενέστερη μέρα. Ἐπομένως, ὑπολείπεται κάποια μέρα πού θα ἀναπαυτεῖ ο λαός του Θεοῦ, ὅπως ο Θεός τό Σάββατο. Γιατί αὐτός πού θα μπεῖ στη γῆ τῆς ἐπαγγελίας θα ἀναπαυτεῖ κι ὁ ἴδιος ἀπό τά ἔργα του, ὅπως ἀκριβῶς κι ὁ Θεός ἀπό τά δικά του. Ἄς προσπαθήσουμε, λοιπόν, νά μποῦμε στον τόπο τῆς ἀνάπαυσης, γιά νά μὴν πέσει κανεῖς στό ἴδιο παράπτωμα τῆς ἀπιστίας.

Ὁ Δημιουργός Θεός καί Πατέρας δέν ἐπιθυμεῖ οὐδενός τόν ἀποκλεισμό, μᾶς ἐδημιούργησε γιά νά ζήσουμε αἰώνια σέ κοινωνία μαζί Του ἀπολαμβάνοντας κάθε ἀγαθό τῆς βασιλείας Του.

«Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε»

Ὑψώθητε, κατὰ τόν Ἀπόστολο Παῦλο, σημαίνει γιά τοὺς Χριστιανούς πού ζοῦν μέ τό ἥθος τῆς ἀναστάσεως ὅτι ὁ προσανατολισμός τους καί τά ἐνδιαφέροντά τους εἶναι στον οὐρανό καί στά πνευματικά: «Εἰ οὖν συνηγέρθητε τῷ Χριστῷ, τὰ ἄνω ζητεῖτε, οὗ ὁ Χριστός ἐστὶν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καθήμενος, τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς. ἀπεθάνετε γάρ, καὶ ἡ ζωὴ ὑμῶν κέκρυπται σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ· ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθῇ, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τότε καὶ ὑμεῖς σὺν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ» (Πρὸς Κολοσσαεῖς γ', 1-4).

Δηλαδή: «Ἀφοῦ, λοιπόν, ἀναστηθήκατε μαζί μέ τόν Χριστό, νά ἐπιδιώκετε τὰ ἀγαθὰ πού βρίσκονται στον οὐρανό, ἐκεῖ πού κάθετα ὁ Χριστὸς στά δεξιὰ τοῦ Θεοῦ. Οἱ σκέψεις σας νά εἶναι στραμμένες πρὸς αὐτά κι ὄχι πρὸς τό γῆινα πράγματα. Γιατί πεθάνατε μαζί μέ τόν Χριστό κι

ἡ ζωὴ σας εἶναι κρυμμένη μαζί μέ τόν Χριστό στόν Θεό. Ὅταν ὁ Χριστός, πού εἶναι ἡ ἀληθινή ζωὴ μας, φανερωθεῖ, τότε κι ἐσεῖς, στήν παρουσία του, θά φανερωθεῖτε μαζί του δοξασμένοι».

Ὅλα αὐτά μᾶς δείχνουν καί μᾶς ὑποχρεώνουν νά ἀποξενωθοῦμε ἀπό τά ἐπίγεια, τά ποταπά, τά μελαγχολικά καί τά πρόσκαιρα. Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἀνανεώνει τήν ζωὴ μας παρά τήν ἐξωτερική φθορά.

«Διὸ οὐκ ἐκκακοῦμεν, ἀλλ' εἰ καί ὁ ἔξω ἡμῶν ἄνθρωπος διαφθείρεται, ἀλλ' ὁ ἔσωθεν ἀνακαινοῦται ἡμέρα καὶ ἡμέρα. τὸ γὰρ παραυτίκα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βάρος δόξης κατεργάζεται ἡμῖν, μὴ σκοποῦντων ἡμῶν τὰ βλεπόμενα, ἀλλὰ τὰ μὴ βλεπόμενα. τὰ γὰρ βλεπόμενα πρόσκαιρα, τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα αἰώνια» (Πρὸς Β' Κορινθίους, δ', 16-18).

Δηλαδή: «Γι' αὐτό, λοιπόν, δέ χάνουμε τό θάρρος μας. Μπορεῖ ἐξωτερικά νά βαδίζουμε στόν θάνατο, ἐσωτερικά ὅμως, μέρα μέ τήν ἡμέρα, ἡ ζωὴ μας ἀνανεώνεται. Γιατί ὅ,τι προσωρινά ἀσκεῖ μία ἐλαφριά πίεση πάνω μας, μᾶς προετοιμάζει γιά ὀλοένα καί μεγαλύτερο πλοῦτο αἰώνιας δόξας. Δέ στοχεύουμε σ' αὐτά πού φαίνονται, ἀλλὰ σ' αὐτά πού δέ φαίνονται· γιατί ὅσα φαίνονται εἶναι πρόσκαιρα, ἐνῶ ὅσα δέ φαίνονται εἶναι αἰώνια».

Μέ ἐγκάρδια ἀγάπη Χριστοῦ.

Χρόνια πολλά καί εὐλογημένα.

Μέ ἐόρτιες πατρικές εὐχές

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος & Ὑμηττοῦ

Δανιήλ

